

Sygn. akt VII P 48/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Kozłowska - Czabańska

Protokolant: sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa M. S. (1)

przeciwko Szpitalowi (...) w W. Samodzielnemu Zespołowi Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej

o odszkodowanie za uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkami przy pracy

1. oddała powództwo;
2. przyznaje adwokatowi P. S. pełnomocnikowi z urzędu kwotę 1200 zł (słownie: tysiąc dwieście złotych) powiększoną o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, którą to kwotę wypłaci Kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z rachunku Skarbu Państwa;
3. znosi wzajemnie między stronami koszty instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

M. S. (1) w dniu 3 października 2002 roku złożył pozew przeciwko Samodzielnemu Zespołowi Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w W. o sprostowanie świadectw pracy, przywrócenie do pracy na czas nieokreślony, uregulowanie należności finansowych, „trzynastą pensję”, świadczenia socjalne, które otrzymywali inni pracownicy zatrudnieni u pozwanego oraz o odsetki i uregulowanie wszelkich spraw, które należą się pracownikowi. Uzasadniając zgłoszone żądania powód wskazywał, że został przez pozwanego skrzywdzony i oszukany, ponieważ nie została z nim zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony, pomimo zawarcia kilku kolejnych umów o pracę na czas określony. (pозew z dnia 3 października 2002 roku - k. 2 a.s.)

Szpital (...) w W.- Samodzielny Zespół Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w W. ((...) W.) wnosił o oddalenie powództwa. (odpowiedź na pozew, k. 15 - 17 a.s.)

Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi –Południe w Warszawie w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń i Społecznych pod sygnaturą akt VI P 177/06.

W toku postępowania powód i jego pełnomocnik wielokrotnie precyzowali i modyfikowali roszczenia o:

- zapłatę kwoty 10.000,00 zł tytułem odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu spowodowany dwoma wypadkami przy pracy w dniu 3 października 2002 roku oraz w dniu 20 czerwca 2003 roku;
- zapłatę kwoty 811,10 zł tytułem wynagrodzenia za grudzień 1999 roku, w tym za wysługę lat oraz premię;

- wyrównanie wynagrodzenia za okres od dnia 1 stycznia 2000 roku do dnia 31 grudnia 2000 roku w łącznej wysokości 4.588,13 wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 11 dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczy wypłata;
- wyrównanie wynagrodzenia o 50,00 zł miesięcznie za poszczególne miesiące od dnia 5 października 1998 roku do dnia 31 grudnia 2000 roku;
- wynagrodzenie za okres od dnia 1 stycznia 2001 roku do dnia 31 sierpnia 2002 roku w wysokości po 811,10 zł miesięcznie wraz z odsetkami proporcjonalnie za każdy miesiąc począwszy od dnia 1 stycznia 2001 roku;
- przywrócenie do pracy i wypłatę wynagrodzenia za jeden miesiąc pozostawania bez pracy w wysokości 846,89 zł alternatywnie o zapłatę kwoty 2.540,67 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia w wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;
- ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za okres od dnia 1 października 2002 roku do dnia 31 marca 2004 roku w wysokości 1.506,00 zł;
- zaliczenie okresu urlopowego na poczet okresu pracy po 26 dni rocznie za okres od dnia I października 2002 roku do dnia 31 marca 2004 roku;
- wydanie świadectwa pracy za okres od dnia 1 października 2002 roku do dnia 31 marca 2004 roku;
- odszkodowanie za niewydanie w terminie świadectwa pracy w wysokości 1.250,00 zł;
- wynagrodzenie za okres pozostawania w gotowości do pracy za okres od dnia 1 kwietnia 2004 roku do dnia 29 marca 2011 roku w wysokości po 1.400,00 zł miesięcznie wraz z premią i dodatkami;
- zapłatę kwoty 15.000,00 zł tytułem odszkodowania za mobbing, poniżające traktowanie, rozstrój zdrowia oraz nierówne traktowanie;
- zapłatę kwoty 379,44 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego, tzw. „trzynastki” za lata 2000 i 2002 wraz z ustawowymi odsetkami od 31 grudnia 2000 roku w odniesieniu do „trzynastki” za 2000 roku i od 31 grudnia 2002 roku w odniesieniu do „trzynastki” za 2002 roku;
- podwyżkę wynagrodzenia o kwotę 330,69 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia 2000r. do 31 grudnia 2000 roku;
- orzeczenie, że pozwany niezgodnie z prawem zmienił ustalone przez strony warunki pracy (protokół rozprawy z dnia 29 marca 2011 roku - k. 378 - 382, protokół rozprawy z dnia 2 czerwca 2011 roku - k. 400 - 402, pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 8 kwietnia 2011 roku - k. 386 – 387 a.s.).

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2011 roku (k. 258 a.s.). Sąd częściowo stwierdził swą niewłaściwość odnośnie roszczeń powoda o:

- odszkodowanie za uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkami przy pracy w wysokości 10.000,00 złotych
- o wynagrodzenie, premię i wysługę lat za grudzień 1999 roku w kwocie 811,10 złotych brutto,
- o wyrównanie wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 2000 roku do 31 grudnia 2000 roku w kwocie 4.588,13 złotych,
- o wyrównanie wynagrodzenia za okres od 5 października 1998 roku do 31 grudnia 2000 roku w wysokości po 50 zł miesięcznie,

- o wynagrodzenie za okres od 1 stycznia 2001 roku do 31 sierpnia 2002 roku w wysokości po 811,10 zł miesięcznie,
- o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 1.506,00 zł
- o wynagrodzenie za okres od 1 kwietnia 2004 r. do 29 marca 2011 r. w wysokości po 1.400,00 zł miesięcznie,
- - o odszkodowanie za mobbing, poniżające traktowanie, rozstrój zdrowia w kwocie 15.000,00 złotych,
- o trzynastkę za 2000 rok i 2002 rok w wysokości 379,44 złotych,
- o podwyżkę wynagrodzenia o 330,69 złotych miesięcznie za okres od 1 stycznia 2000 roku do 31 grudnia 2000 roku

i we wskazanym zakresie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa -Praga VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. (protokół rozprawy z dnia 28 czerwca 2011 roku - k. 257 - 259 a.s)

Sprawa z powództwa M. S. (1) przeciwko Szpitalowi (...) w W. – Samodzielnemu Zespołowi Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej, w zakresie ww. przekazanych do rozpoznania roszczeń została zarejestrowana w tutejszym Sądzie Okręgowym Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygnaturą akt. VII P 44/11.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014 roku w sprawie VII P 44/11 zasądził od pozwanego Szpitala (...) w W. – Samodzielnego Zespołu Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej na rzecz powoda M. S. (1), kwotę 1.506,00 zł brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. W pkt 3. Sąd Okręgowy wyrokowi nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 878,00 zł. Ponadto Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami sądowymi, zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu oraz przyznał adwokatowi P. S. wynagrodzenie w kwocie 3.600,00zł powiększone o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, które nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie. (wyrok z dnia 6 czerwca 2014 roku, k. 633 a.s.)

Apelację od w/w wyroku wniósł pozwany Szpital (...) w W. - Samodzielny Zespół Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej, a także powód. Apelacją z dnia 1 sierpnia 2014 roku pozwany zaskarżył pkt. 1 wyroku z dnia 6 czerwca 2014 roku. Natomiast powód apelacją z dnia 11 sierpnia 2014 roku zaskarżył pkt. 2 wyroku zarzucając nierozpoznanie przez Sąd I instancji istoty sprawy w tym zakresie. (apelacja pozwanego k. 669 – 670 a.s., apelacja powoda k. 677 – 688 a.s.)

Wyrokiem z dnia 18 maja 2016 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił zaskarżony wyrok w pkt. 2 w odniesieniu do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu za uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy i przekazał sprawę w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej w tym zakresie. Jednocześnie Sąd Apelacyjny oddalił apelację M. S. (1) w pozostałym części oraz oddalił w całości apelację Szpitala (...) w W.. (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 18 maja 2016 rok, k. 802 – 803 a.s.)

W uzasadnieniu wyrok Sąd Apelacyjny wskazał, iż Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy w zakresie żądania zapłaty odszkodowania na uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkami przy pracy. Sąd Apelacyjny powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazał, iż dopuszczalne jest dochodzenie przez pracownika od pracodawcy roszczeń uzupełniających z tytułu wypadku przy pracy, opartych na przepisach prawa cywilnego (art. 415 k.c., art. 444 k.c. i 445 k.c.), przy czym pracownik występując z takim powództwem nie może w postępowaniu sądowym powołać się jedynie na fakt wypadku przy pracy, który został stwierdzony protokołem powypadkowym, lecz musi wykazać wszystkie przesłanki prawne cywilnej odpowiedzialności odszkodowawczej. W ocenie Sądu Apelacyjnego kwestia dwóch wypadków przy pracy, których doznał powód winna być wnikliwie zbadana, w tym jakie były faktyczne skutki obu wypadków, a w szczególności w jakim okresie i rozmiarze został ujawniony ewentualny uszczerbek na zdrowiu.

Sąd Apelacyjny wskazał, iż Sąd I instancji ponownie rozpoznając sprawę winien w pierwszej kolejności zażądać od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokumentacji związanej z wypadkiem przy pracy, o ile taka była sporządzona, a następnie dokonać analizy dokumentacji medycznej złożonej przez powoda do akt sprawy, po czym rozważyć czy w kontekście posiadanych dowodów, konieczne jest uwzględnienie wniosków powoda o dopuszczenie dowodów z opinii biegłych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego koniecznym jest uzyskanie całej dokumentacji wypadkowej będącej w posiadaniu pracodawcy, co pozwoli Sądowi I instancji na ocenę czy roszczenie zgłoszone przez powoda w związku z wypadkami przy pracy jest roszczeniem przedawnionym. (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 maja 2016 rok, k. 808 – 866 a.s.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. S. (1) urodzony w dniu (...) w wieku 12-13 lat cierpiał na chorobę H. (zeznania powoda w charakterze strony k. 1040, k. 1184 a.s.). Powód był pracownikiem Zespołu Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w W., potem Samodzielnego Zespołu Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w W. w okresie od dnia 5 października 1998 roku do dnia 31 marca 2004 roku. (świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 1998 roku k. 11 akt osobowych części A, świadectwo pracy z dnia 31 marca 2004 roku - k. 7 akt osobowych części C).

W dniu 28 września 1998 roku powód otrzymał skierowanie z Urzędu Pracy do pracy w(...)w W.. W związku z tym pierwszą umowę o pracę strony podpisały w dniu 5 października 1998 roku na czas określony do dnia 31 grudnia 1998 roku na stanowisku robotnika gospodarczego z prawem do wynagrodzenia w wysokości 500,00 zł, wysługi lat w wysokości 20% i premii regulaminowej (umowa o pracę z dnia 5 października 1998 roku, k. 2 akta osobowe część B). Na mocy kolejnej umowy o pracę nastąpiło jej przedłużenie na dalsze trzy miesiące, tj. do dnia 31 marca 1999 roku (umowa o pracę z dnia 31 grudnia 1998 roku, k. 3 akta osobowe część B), a następnie dwoma kolejno następującymi po sobie aneksami do umowy, dokonano jej kolejnego przedłużenia najpierw do dnia 31 sierpnia 1999 roku i dalej do dnia 30 listopada 1999 roku (aneks z dnia 31 marca 1999 roku - k. 11 akt osobowych część B, aneks z dnia 31 sierpnia 1999 roku - k. 14 akt osobowych część B).

Zgodnie z zaświadczeniem lekarza medycyny pracy z dnia 2 października 1998 roku (wydanym przed dopuszczeniem do pracy u pozwanego) powód był zdolny do wykonywania pracy na stanowisku robotnika gospodarczego. Lekarz medycyny pracy podkreślił jednak w zaświadczeniu, iż winna to być praca lekka. (zaświadczenie z dnia 2 października 1998 roku, k. 4 akt osobowych część A)

Na podanie powoda z dnia 26 października 1999 roku o dalsze przedłużenie umowy o pracę odpowiedziano negatywnie pismem z dnia 7 grudnia 1999 roku. Swoją decyzję dyrekcja uzasadniła stanem zdrowia powoda, wynikającym z zaświadczenia lekarskiego. Wskazano, że zgodnie z zaleceniem lekarza zakładowego i lekarza neurologa powód nie może wykonywać pracy windziarza i ciężkich prac fizycznych w pozycji stojącej. Umowy zatem nie przedłużono i w miesiącu grudniu 1999 roku powód zakończył pracę w pozwanym szpitalu. (podanie z dnia 26 października 1999 roku - k. 15 akt osobowych część B, pismo z dnia 7 grudnia 1999 roku - k. 12 akt osobowych część B).

W związku z ubieganiem się powoda o dalsze zatrudnienie w pozwanym szpitalu od dnia 1 stycznia 2000 roku ponownie zatrudniono powoda. Umowa o pracę została zawarta na czas określony do dnia 31 grudnia 2000 roku na stanowisku portiera w wymiarze 1/2 etatu. Do pracy na tym stanowisku stan zdrowia powoda nie stanowił przeszkody, jednakże lekarz medycyny pracy w zaświadczeniu z dnia 13 stycznia 2000 roku wskazał, iż praca powoda w pozycji stojącej powinna być ograniczona. Zawarta umowa o pracę nie została jednakże przedłużona po 31 grudnia 2000 roku i w związku z tym powód po w/w dacie nie świadczył pracy dla pozwanego. (umowa o pracę z dnia 3 stycznia 2000 roku - k. 2 akt osobowych część B, k. 148 -150, zaświadczenie z 13 stycznia 2000 roku - k. 12 akt osobowych część A)

W 2002 roku w pozwanym szpitalu została przeprowadzona kontrola przez Państwową Inspekcję Pracy. W wyniku analizy przebiegu zatrudnienia powoda w (...) w W. PIP zwróciła uwagę pracodawcy, iż kolejne umowy o pracę na czas określony były zawierane z powodem z naruszeniem przepisów prawa pracy. Stwierdzono, że trzecia z umów

zawartych na czas określony winna zostać potraktowana jako umowa o pracę zawartą na czas nieokreślony (pismo PIP z dnia 25 lipca 2002 roku - k. 18 akt osobowych część B).

O wynikach kontroli Państwowej Inspekcji Pracy inspektor pracy powiadomił powoda pismem z dnia 25 lipca 2002 roku (pismo z dnia 25 lipca 2002 roku - k. 18 akt osobowych część B). Jednocześnie pozwany pismem z dnia 1 października 2002 roku skierowanym do M. S. (1) anulował aneksy z dnia 31 marca 1999 roku oraz z dnia 31 sierpnia 1999 roku, jak również wcześniej wydane powodowi świadectwa pracy uznając, że od dnia 1 stycznia 1999 roku powód został zatrudniony w (...) w W. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. (pismo z dnia 1 października 2002 roku - k. 22 - 24 akt osobowych część B)

W związku z powyższymi okolicznościami powód został dopuszczony do pracy od dnia 1 października 2002 roku na stanowisku robotnika gospodarczego, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem 786 zł plus 20% za wysługę lat oraz premia regulaminowa. (pismo z dnia 1 października 2002 roku - k. 22 akt osobowych, część B)

Do obowiązków powoda jako robotnika gospodarczego należały prace porządkowe na terenie szpitala, koszenie trawy, przycinka drzew i krzewów, pielęgnacja zieleni, wykonywanie prac załadunkowych i wyładunkowych w szpitalu i placówkach podległych oraz wykonywanie innych prac zleconych przez przełożonych (zakres obowiązków - k. 7 akt osobowych część B).

W okresie zatrudnienia pracodawca skierował powoda na badania lekarskie. Lekarz po przeprowadzeniu badania powoda w dniu 27 września 2002 roku stwierdził, że istnieją u powoda przeciwwskazania do dźwigania powyżej 5 kilogramów (zaświadczenie lekarskie z dnia 27 września 2002 roku - k. 21 akt osobowych część B). Zgodnie z zaświadczeniem lekarskim z dnia 16 kwietnia 2003 roku powód był zdolny do pracy lekkiej na stanowisku robotnika gospodarczego bez dźwigania (zaświadczenie lekarskie z dnia 16 kwietnia 2002 roku - k. 30 akt osobowych część B). Po kolejnym badaniu lekarz medycyny pracy w dniu 1 grudnia 2003 roku wystawił zaświadczenie lekarskie, w którym stwierdził, że M. S. (1) jest zdolny do pracy na stanowisku robotnika gospodarczego, ale bez dźwigania i pracy na wysokości (zaświadczenie lekarskie - k. nienumerowana akt osobowych część B). W związku z tym w dniu 5 grudnia 2003 roku doręczono powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia z uwagi na stwierdzone przez lekarza medycyny pracy przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania pracy robotnika gospodarczego (oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 4 grudnia 2003 roku - k. 65 a.s.). Stosunek pracy łączący strony zakończył się w dniu 31 marca 2004 roku.

W dniu 3 października 2002 roku powód wykonywał pracę polegającą za zapisywaniu poszczególnych wag worków z odpadami medycznymi podczas ich ważenia przez firmę odbiorczą. Firma odbiorcza nie zabrała tego dnia wszystkich odpadów dlatego powód zaczął je porządkować. Podnosząc jeden z worków z odpadami powód poczuł ból w plecach i poślizgnął się na mokrej posadzce, upadając na inne worki z odpadami i doznając otarcia naskórka dłoni prawej. Ponadto powód w trakcie wykonywania tej czynności nie był wyposażony w obuwie robocze. Wypadek powód zgłosił pracodawcy w dniu 21 maja 2008 roku. Protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy został sporządzony 10 lipca 2008 roku, 52 dni od momentu zgłoszenia wypadku. Powód opisując zdarzenie do protokołu wskazywał, iż podnoszone przez niego worki z odpadami ważyły więcej niż 5 kg. Powód wskazał również, iż ręka mu spuchła, miał bóle w barku oraz kręgosłupie. Powód udał się na zwolnienie lekarskie dopiero 24 października 2002 roku. (protokół nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k. 913 – 915 a.s.)

Powód w dniu 20 czerwca 2003 roku uległ kolejnemu wypadkowi. Powód w czasie wykonywania obowiązków na stanowisku robotnika gospodarczego w/w dnia ok. godz. 11:30 porządkował nasyp otaczający budynek uzdatniania wody. W momencie schodzenia z nasypu powód poczuł silny ból w kręgosłupie czego następstwem był upadek i zsuniecie się z nasypu. W wyniku zdarzenia powód odczuwał ból nadgarstka. Po dwóch dniach domowego leczenia urazu okładami powód zgłosił się do Poradni Chirurgicznej Izby Przyjęć. U powoda rozpoznano złamanie kości łódeczkowatej prawego nadgarstka. Protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy został sporządzony w dniu 7 marca 2003 roku. W protokole specjalista ds. bhp wskazał, iż biorąc pod uwagę stwierdzone schorzenie kręgosłupa u powoda wystąpiono z wnioskiem do bezpośredniego przełożonego o odsunięcie M. S. (1) od prac na

wzniesieniach znajdujących się na terenie szpitala. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z wypadkiem w okresie od 23 czerwca 2003 roku do 7 lipca 2003 roku. (protokół nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k. 910 – 910v a.s.).

W okresie od 2 lutego 2004 roku do 31 marca 2004 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, od 1 kwietnia 2004 roku do 23 lipca 2004 roku pobierał zasiłek chorobowy. Decyzją z dnia 30 marca 2005 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. przyznał M. S. (1) świadczenie rehabilitacyjne za okres od dnia 29 października 2004 roku do dnia 23 października 2005 roku, tj. 360 dni. Zgodnie z opinią wydaną przez Głównego Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 15 kwietnia 2005 roku uraz jakiego doznał M. S. (1) w dniu 20 czerwca 2003 roku był związany z ogólnym stanem zdrowia (przyczyna samoistna). Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, iż uprawnienie do świadczenia rehabilitacyjnego pozostawało w związku z stanem narządu ruchu powoda. W związku z powyższym M. S. (1) nie przyznano świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy. Pismem z dnia 12 maja 2005 roku organ rentowy poinformował powoda, iż wypadek jakiemu uległ w dniu 20 czerwca 2003 roku nie został uznany z wypadek przy pracy z uwagi na brak naglej, zewnętrznej przyczyny zdarzenia. Powód złożył odwołanie od decyzji z dnia 30 marca 2005 roku jednak zostało ono oddalone wyrokiem Sadu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 6 lutego 2008 roku. (decyzja z dnia 30 marca 2005 roku, k. 19 tom II a.r., notatka kolegialna (...) k. 1 tom V a.r., pismo z dnia 12 maja 2005 roku, k. 3 tom V a.r., wyrok z dnia 6 lutego 2008 roku, k. 29 a.r.)

W dniu 2 marca 2006 roku M. S. (1) złożył wniosek o przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 11 października 2011 roku organ rentowy odmówił M. S. (1) prawa do renty mając na uwadze treść orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 29 września 2009 roku która uznała go za zdolnego do pracy (decyzja z dnia 11 października 2011 roku, k. 72 tom II a.r.). Powód odwołał się od w/w decyzji. Wyrokiem z dnia 29 lipca 2009 roku Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie M. S. (1). (wyrok z dnia 29 lipca 2009 roku, k. 98 tom II a.r.)

Decyzją z dnia 2 czerwca 2016 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego przyznał M. S. (1) prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności od dnia 1 kwietnia 2016 roku (decyzja z dnia 2 czerwca 2016 roku, k. 57 akt KRUS). Organ rentowy przyznał M. S. (1) rentę rolniczą stwierdzając, iż jest on niezdolny do pracy z przyczyn kardiologicznych. Decyzją z dnia 14 grudnia 2016 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego przyznał M. S. (1) prawo do wypłaty części uzupełniającej od dnia 1 grudnia 2016 roku (decyzja z dnia 14 grudnia 2016 roku, k. nienumerowana akt KRUS).

Powód po zakończeniu pracy u pozwanego nie podjął nowego zatrudnienia. Od 2006 roku jest ubezpieczony w KRUS będąc współwłaścicielem gruntów rolnych o pow. 4,2 ha. Powód jest również właścicielem domu o powierzchni 100 m², w którym mieszka od 2004 roku wraz z matką i bratem. Z tytułu wypadku przy pracy powód nie otrzymał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jednorazowego odszkodowania. (zeznania powoda - k. 1039 – 1043 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach rentowych (ZUS i KRUS), jak również w oparciu o dołączone akta osobowe oraz zeznania powoda.. Zeznania powoda uznał Sąd za wiarygodne w zakresie w jakim pokrywały się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Za niewiarygodne natomiast Sąd uznał zeznania powoda w zakresie w jakim powód opisywał przebieg zdarzenia z dnia 3 października 2002 roku oraz w jakim zmierzały do wykazania, iż w/w zdarzenie było wypadkiem przy pracy.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy. Sąd miał na uwadze, iż zarówno na podstawie akt rentowych ZUS oraz KRUS, akt osobowych powoda jak i akt sprawy można było prześledzić stan zdrowia powoda przed i po wypadkach, którym uległ w czasie zatrudnienia u pozwanej. Sąd miał na uwadze, iż dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w sprawie ma na celu ułatwić sądowi należytą ocenę zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Art. 278 § 1 k.p.c. nie nakłada na sąd obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, lecz określa przesłanki dopuszczenia takiego dowodu w sytuacji, gdy zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 zd.1 k.p.c. strona wnioskuje o jego przeprowadzenie. O tym,

czy do rozstrzygnięcia sprawy niezbędne są wiadomości specjalne, decyduje sąd w świetle stanu faktycznego sprawy i charakteru rozstrzyganego stosunku.

W związku z powyższym w ocenie Sądu Okręgowego materiał zgromadzony w aktach sprawy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo o odszkodowanie za uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkami przy pracy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd Okręgowy uznał, iż powód swoje roszczenie wywodzi z twierdzenia, iż zdarzenia z dnia 3 października 2002 roku oraz 20 czerwca 2003 roku należy kwalifikować jako wypadki przy pracy. Przy ocenie czy wypadkiem przy pracy było zdarzenie z dnia 3 października 2002 roku należało uwzględnić treść wówczas obowiązującej regulacji prawnej a mianowicie ustawy z dnia 12 czerwca 1975 roku o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.1983.30.144 t.j.). Zgodnie z treścią art. 6 w/w ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w związku z pracą:

1. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności albo poleceń przełożonych,
2. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności w interesie zakładu pracy, nawet bez polecenia,
3. w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji zakładu pracy w drodze między siedzibą zakładu pracy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Natomiast ocena czy zdarzenie z dnia 20 czerwca 2003 roku było wypadkiem przy pracy wymagała przeanalizowana treści ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2002.199.1673). Za wypadek przy pracy w myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W świetle obu ustaw wypadkowych, za wypadek przy pracy uważa się zdarzenie spełniające łącznie 4 przesłanki, a mianowicie musi to być zdarzenie: nagle, wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące określoną szkodę na osobie, to jest uraz albo śmierć i pozostające w związku z pracą.

Odpowiedzialność deliktowa pracodawcy za wypadek przy pracy doznany przez pracownika, jest odpowiedzialnością subsydiarną, w stosunku do odpowiedzialności instytucji ubezpieczeniowej, która odpowiada w razie spełnienia warunków (przesłanek) z ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Co oznacza, iż pracownik poszkodowany na skutek wypadku przy pracy uprawniony jest do dochodzenia roszczeń uzupełniających na podstawie przepisów prawa cywilnego, w zakresie szkód niepokrytych odszkodowaniem z ustawy wypadkowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1998 roku, sygn. akt II UKN 273/98, OSNAPiUS z 1999 r. nr 22 poz. 733). Wysokość uzyskanego z ZUS jednorazowego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu, musi być zatem brana pod uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2000 roku, sygn. akt II UKN 258/99, OSNAPiUS z 2001 r. Nr 9, poz. 318).

Wobec powyższego, dochodzenie przez pracownika od pracodawcy zadośćuczynienia pieniężnego, jako roszczenia uzupełniającego z tytułu wypadku przy pracy, w oparciu o przepisy art. 415 k.c., art. 444 k.c. i art. 445 k.c., wiąże się z koniecznością wykazania wszystkich przesłanek cywilnej odpowiedzialności odszkodowawczej pracodawcy.

W przypadku deliktu są to:

- 1) ciężąca na pracodawcy odpowiedzialność z tytułu czynu niedozwolonego, w szczególności oparta na zasadzie winy (art. 415 k.c.),
- 2) poniesiona szkoda (wynikająca z uszczerbku na zdrowiu - art. 361 § 2 k.c., art. 444 i 445 k.c.),
- 3) związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem będącym wypadkiem przy pracy, a powstaniem szkody (art. 361 § 1 k.c.).

Zgodnie z utrwaloną wykładnią przepisu art. 445 § 1 k.c., zadośćuczynienie pieniężne stanowi formę rekompensaty z tytułu szkody niemajątkowej, określanej również jako krzywda, która przejawia się w ujemnych doznaniach (cierpieniach) fizycznych i psychicznych wywołanych uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Uszkodzenie ciała jest to naruszenie integralności cielesnej organizmu, zaś rozstrój zdrowia to inne postaci zakłócenia w jego funkcjonowaniu. Zatem, zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy, ujmowanej jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia, itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc "odpowiedniej sumy", należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sama zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c., jest jasna. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza, część ogólna. Stanisław Dmowski i Stanisław Rudnicki, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2005 r., Wydanie 6).

W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, iż ciężar udowodnienia, że zdarzenia z dnia 3 października 2002 roku oraz 20 czerwca 2003 roku były wypadkami przy pracy i wywołały u powoda znaczny uszczerbek na zdrowiu, spoczywał na powodzie - jako że to on wywodził z tego korzystne dla siebie skutki prawne (reguła rozkładu ciężaru dowodu - art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.; zasada kontradiktoryjności postępowania cywilnego - art. 232 zd. pierwsze k.p.c.). Materiał dowodowy zaoficerowany przez powoda nie pozwolił jednak na ustalenie, jakoby rzeczywiście wypadki którym uległ powód w dniu 3 października 2002 roku oraz 20 czerwca 2003 roku były wypadkami przy pracy i tym samym spowodowały wystąpienie u powoda szkody w postaci uszczerbku na zdrowiu z winy pozwanego pracodawcy.

Odnosząc się do wypadku któremu powód uległ w dniu 20 czerwca 2003 roku Sąd miał na uwadze, iż z zebranego materiału dowodowego jasno wynika, że powód przed przyjęciem go do pracy przez pozwany szpital miał problemy z kręgosłupem. Powód sam potwierdził, iż przed przyjęciem do pracy cierpiał na chorobę H.. Powyższe zostało stwierdzone w pierwszym zaświadczeniu lekarskim sporządzonym przed dopuszczeniem powoda do pracy, jak i w kolejnych kontrolnych badaniach. Jak wynika z protokołu powypadkowego powód w dniu 20 czerwca 2003 roku poczuł silny ból kręgosłupa schodząc z nasypu znajdującego się na terenie szpitala. W wyniku tego bólu przewrócił się i doznał urazu nadgarstka. Z powyższego jasno wynika, iż zdarzenie z dnia 20 czerwca 2003 roku nie może zostać uznane przez Sąd za wypadek przy pracy bowiem nie wystąpiła jedna z przesłanek uznania zdarzenia za wypadek przy pracy mianowicie nie wystąpiła przyczyna zewnętrzna. Potwierdzone to zostało również prawomocną decyzją

organu rentowego z dnia 30 marca 2005 roku, który owszem przyznał powodowi świadczenie rehabilitacyjne jednak z ogólnego stanu zdrowia, a nie z powodu wypadku przy pracy. Organ rentowy wskazał, iż zdarzenie z dnia 20 czerwca 2003 roku nie zostało uznane za wypadek przy pracy z uwagi na brak nagłej, zewnętrznej przyczyny zdarzenia. Należy zaznaczyć, iż wówczas powód nie zakwestionował skutecznie stanowiska organu rentowego przed Sądem, bowiem jego odwołanie od w/w decyzji zostało oddalone.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy również nie potwierdził, iż zdarzenie z dnia 3 października 2002 roku było wypadkiem przy pracy. Po pierwsze w ocenie Sądu wątpliwości co do zasadności roszczenia budzi fakt, iż powód zdarzenie zgłosił pracodawcy dopiero w 2008 roku. Powód sam przyznał, iż jedynym obrażeniem jakie odniósł było zakłucie się w palec. Zeznając powód sam wskazał, iż nie przebywał w szpitalu zakaźnym jak również nie zachorował na żadną chorobę zakaźną. Powód podniósł natomiast, iż w wyniku wypadku zaczęły go boleć kręgosłup, barki i ręka, a kolejny wypadek któremu uległ jedynie spotęgował w/w dolegliwości. Zdaniem Sądu jednak zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż w istocie do powyższe miało miejsce. Powód co do zasady na dłuższym zwolnieniu lekarskim przebywał dopiero od 2 lutego 2004 roku do 31 marca 2004 roku a następnie od 1 kwietnia 2004 roku do 23 lipca 2004 roku pobierał zasiłek chorobowy. Świadczenie rehabilitacyjne za okres od dnia 29 października 2004 roku do dnia 23 października 2005 roku powód otrzymał natomiast z ogólnego stanu zdrowia, a nie z powodu wypadku przy pracy. Mimo, iż organ rentowy odnosił się przede wszystkim do wypadku z dnia 20 czerwca 2003 roku jednak wówczas nic nie stało na przeszkodzie aby powód zgłosił zdarzenie z dnia 3 października 2002 roku. Powód jednak uczynił to z niezrozumiałych dla Sądu przyczyn dopiero w 2008 roku. Mając na uwadze treść złożonych przez powoda zeznań, jak również biorąc pod uwagę moment zgłoszenia pracodawcy wypadku z dnia 3 października 2002 roku, zdaniem Sądu wszelkie wątpliwości należało rozstrzygać na niekorzyść powoda, inaczej niż w przypadku procedury karnej.

W ocenie Sądu Okręgowego istotnym w niniejszej sprawie był również fakt, iż w konsekwencji powód nie wykazał szkody jaką poniósł z winy pracodawcy. Powód nie udowodnił także jakiegokolwiek związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy wypadkami jakim uległ w dniu 20 czerwca 2003 roku oraz w dniu 3 października 2002 roku a powstaniem u niego szkody w postaci uszczerbku na zdrowiu. Sąd Okręgowy nie kwestionuje, iż powód jest osobą schorowaną. Jednak jak wynika z akt rentowych KRUS powód otrzymuje rentę z tytułu niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych, a nie przyczyn ortopedycznych co sam potwierdził. Tym samym niezdolność do pracy powoda nie wynika ze złamania kości łódeczkowatej nadgarstka czy też ukłucia naskórka, którym uległ w latach 2002 – 2003, tylko z innych przyczyn.

Powód na rozprawie w dniu 31 maja 2017 roku zeznał, iż wypadki pozbawiły go wielkich szans życia osobistego, ponieważ doznał poważnych nieodwracalnych urazów. W ocenie Sądu powód jako osoba schorowana w wyniku m.in. choroby H., zmagająca się ze schorzeniem kręgosłupa był pozbawiony wielu życiowych możliwości już od młodości i trudno się tu dopatrywać winy pozwanego szpitala. Jak wynika z akt osobowych powód przechodził regularnie badania kontrolne w trakcie zatrudnienia i pracodawca starał się w miarę możliwości zatrudniać powoda stanowiskach adekwatnych do jego stanu zdrowia.

W związku z powyższym Sąd mając na uwadze powyższe oddalił powództwo w pkt. 1 sentencji wyroku.

W pkt. 2 wyroku na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348) w brzmieniu obowiązującym od 15 listopada 2005 roku do 24 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy przyznał wynagrodzenie ustanowionemu dla powoda pełnomocnikowi z urzędu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art.100 k.p.c., znosząc je wzajemnie pomiędzy stronami (pkt. 3 wyroku).

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)